

IVANA PEROUTKOVÁ

Isabela a červené šípky

Ilustrovala
Marta Matus

Albatros

Isabela a červené šípky

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Ivana Peroutková
Isabela a červené šípky – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

IVANA PEROUTKOVÁ

Isabela
a červené šípky

IVANA PEROUTKOVÁ

Isabela a červené šípky

ILUSTROVALA
MARTA MATUS

Albatros

Sama mezi šípky

Slunce protrhává opar a tráva ještě studí rosou. Je podzimní ráno a já stojím na mýtince plné šípkových keřů s košíkem v ruce jako pravá bylinkářka.

Včera jsem to tu objevila. Trochu jsem se toulala, a když jsem vyšla z lesa, najednou se přede mnou rozprostřela takhle zarostlá planinka. Už se stmívalo, ale vzduch byl čirý, průzračný a šípkové keře v jasném šeru zářily nádhernou červenou barvou. Mohla bych říct jako drahokamy nebo podmořští koráli, jenže i to by bylo málo.

A stejně ta krása zabořela. Protože jsem si hned vzpomněla na šípkové šaty, letní šaty v barvě šípků, které mi ušila Kristýna, moje největší a jediná kamarádka. Ušila je, aby mi přinesly štěstí. Nebo spíš, abych v nich byla krásná a Kryštof se do mě v Bretani zamiloval. Jenom Kristýna totiž věděla, že se mi Kryštof tajně líbí a že už nestojím o Tomáše, jeho mladšího brácha, s kterým jsem ovšem chodila. A tak, když mě Tomášovi rodiče pozvali, abych jela s celou rodinou na prázdniny do Bretaně, byla jsem z toho pař. Nevěděla jsem, jak se mám tvářit a jak se mám chovat, aby nikdo nic nepoznal. A přitom jsem chtěla, aby Kryštof pochopil, že nejsem obyčejná malá holka, která se drží za ruku s jeho pubertálním bráškou. Snila jsem si, ale taky jsem se bála, co se v Bretani asi stane.

Přinesly mi šípkové šaty štěstí?

Podarilo se mi Kryštofa aspoň trošku okouzlit?

Ano i ne. Věřím, že ano. Vlastně nevím. Nebo vím...?

Odpověď není jednoduchá. Ale když teď stojím v podzimním ránu uprostřed šípků a připadám si jako bylinkářka, tak trochu jako kouzelnice i trochu jako léčitelka těla a duše, mohla bych se o tu odpověď pokusit. Jenomže abych byla upřímná aspoň k sobě, musím se vrátit až do páté třídy. Na konec školního roku, kdy se rozdávalo vysvědčení.

Je to už skoro rok a půl...

Ten den si vybavím docela jasně. Na mém vysvědčení stálo jméno Isabela Lipová a pod ním pěkně v sloupku samé výborné až na lehce vybočující chvalitebnou známku z matematiky. Dneska se divím – jak mně mohla jedna dvojka zkazit náladu?

„Iso, co blázníš, vždyť je to skvělý!“ chlácholily mě kamarádky. „Hele, odpoledne vyrazíme na kolečkáče a na tu pitomou dvojku zapomeneš.“

Tereza, Sofča, Martinka a já jsme tvořily nerozlučnou čtyřku od první třídy. Po škole jsme se scházely na bílém mostě u Troje, odkud jsme uháněly na kolečkových bruslích podél Vltavy ven z Prahy. Ty jízdy jsem zbožňovala. Nebylo na světě nic báječnějšího, a přede mnou byly prázdniny. Tolik dní, kdy jsme si mohly naše dobrodružství na bruslích bezstarostně užít!

Jenže když jsem tenkrát v den vysvědčení přišla domů, naši mi oznámili, že se za pár dní stěhujeme na venkov. Koupili v Libčicích starý statek, chtěli pěstovat zeleninu a chovat kozí stádo, prostě hospodařit. Pamatuju si, jak moji malí bráškové, dvojčata Jeníček a Toníček, bezstarostně šermovali dřevěnými šavličkami, zatímco já jsem byla nešťastná. Zoufale nešťastná, zrazená a bezmocná. Od našich to byl podraz! Určitě počítali s tím, že se nikam stěhovat chtít nebudu, takže si to nechali pěkně na poslední

chvíli, aby mi nedali moc času na scény a trucování. Ale i tak, jak jsem se mohla vzepřít? Nakonec mi rodiče aspoň slíbili, že po prázdninách můžu jezdit vlakem do stejné školy.

Pamatuju si, že jsem se při prvním pohledu na statek zděsila. Vždyť vypadal jako ruina! Naštěstí to byl jen můj dojem z oprýskané fasády. Uvnitř se už zvelebovalo a můj pokojík byl hotový a – nádherný. Pokoj v prvním patře, s jedním oknem, které vedlo na dvůr, a s druhým, za kterým se otvíral výhled do daleké přírody. S dřevěnými podpůrnými sloupy a vodorovnými trámy pod stropem. S bíle natřenými stěnami a novou podlahou.

Brzy se mi na statku zalíbilo. I když jsem se někdy vztekala, naučila jsem se spoustu nových věcí. Třeba natírat okapy, pomáhat stavět kamennou zídku nebo okopávat raj-

čata, což je nutná, jenže dost nudná činnost. S mamkou jsme před stodolou vysadily růže. Ovšem nejvíc mě bavilo starat se o naše kozí stádo. Milovala jsem čtyři bílé kozičky a Smraďocha, kozla, který občas skoro nesnesitelně čpí kozinou, tím typicky kozím hořkonakyslým pachem.

Jednoho odpoledne, když se zrovna blížila bouřka, se Smraďoch v chlívě trochu vzpíral, a jak trkl do zdi, vydrolil se kus omítky. Všimla jsem si, že mezi kameny něco vězí. Vyškrábala jsem díru a podařilo se mi vytáhnout starou mosaznou krabičku. Měla zvláštní dvojité víko, ať jsem se snažila sebevíc, nepodařilo se mi ho otevřít. Tenkrát jsem doufala, že mi s ním pomůžou kamarádky, ale všechno se vyvinulo jinak.

Holky přijely, a už jsme si nerozuměly. Jak to mám říct? Nenaladily jsme se na stejnou notu? Buď se přehnaně divily, nebo se protivně hihňaly. Přesto jsem se snažila, aby se vrátilo něco z našeho kamarádství. Jenže když se posmívaly i Smraďochovi, už se mě to hodně dotklo. Pohádaly jsme se. Nebo spíš stála jsem proti nim a ony proti mně jako nepřátelé. Myslím, že jsem vyjekla, ať táhnou! Posměšně odkračely a já jsem zůstala sama. No a co? Říkala jsem si, že mi to vůbec nevadí. Ale mělo to jeden háček. V září jsme se měly znovu sejít ve škole.

První den ve třídě jsem okamžitě pochopila, že se proti mně spikly. Žádné ahoj. Dávaly okatě najevo, že mě přehlížejí. Musela jsem se nějak bránit. A tak jsem začala truchlovat a kašlat na učení. S nikým jsem nemluvila, nechodila